

Pódium I.-III.

Herold Fanni

Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar

Festőművész szak

3. évfolyam

Témavezető: Dr. habil. Nemes Csaba DLA

Herold Fanni vagyok, a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karának harmadéves festészet szakos hallgatója, Nemes Csaba osztályában. Az alábbiakban bemutatásra kerülő pályamunkám egy három részes festménysorozat, Pódium I.-III. címmel, ami az idei (2024-es) évben készült el.

A festmények azonos méretű, 100 x 140 cm-es feszített, alapozott lenvásznakra készültek. A képek megfestéséhez akril használtam, ami egyben a kedvenc és a számomra legkomfortosabb médiumom. Szeretem az akrilnak az egyszerűségét és gyors száradását, ugyanakkor sokszor használom kicsit “olajszerűen”, vagy éppen lazúrosan, sokat hígítom festés közben, hogy meglegyen az a rétegzettebb, kicsit olajfesték szerű hatása. Az alapozás a vásznan okkersárga pigmenttel bekevert gesso (a Pódium II. Kivételével, ott eleve kéket használtam). Erre a rétegre került rá végül a referenciakép skicce, amire fokozatosan rétegeztem a különböző színeket. Nem szoktam általában előre kikeverni, hogy milyen színeket fogok felhasználni a képhez (ami mondjuk az akril gyors száradását tekintve nem is mindig praktikus), viszont van egy megszokott, főként hideg színekből álló színösszeállításom, amit szinte majdnem az összes képemnél használok. Ez esetben úgy kezdtem a színek felvitelét, hogy előbb az árnyékokat és úgy en bloc a sötét színeket vittem fel, és rétegesen haladtam a világosabbak felé. Ettől számomra sokkal lágyabbak lesznek az átmenetek és lazúrosabb hatása lesz.

A festéstechnikát tekintve szeretek realistán festeni. Sokszor inspirálódtam a század eleji realista festőktől, mint például mesterem ajánlására Edward Hopper-től, tőle is legfőképp a zöldes, hideg színvilága, a képeinek távolságtartó atmoszférája és megfestése az ami közel áll hozzám. Ugyanakkor a lazúros megoldások mellett nagyon izgalmasnak találom megtalálni azt a fajta egyensúlyt, ahol keverednek a realista és az absztrakt megoldások egy festményen. Habár az összképen szeretem, hogyha realistának tűnik a végeredmény, mégis részleteiben meghagyom benne az “absztraktabb” megoldásokat. Emiatt sokkal jobban érzem célszerűnek azt, hogy nagyobb méretű vásznan fessek, ugyanis úgy érzem ez a hatás sokkal szebben és érzékelhetőbben tud érvényesülni nagyobb méretekben.

A sorozat festését megelőzően már egy ideje gyűjtöttem saját képeket, amiket különböző áruházakban és boltokban fotóztam. Olyan helyzeteket és kompozíciókat kerestem ezeken a helyeken, ahol ugyanaz a hétköznapi termék vagy tárgy ismétlődött több polcon át. Ekkor már nagyon érdekelt a festészetben az ismétlődések, a márkák és brandek, a hétköznapiság

absztrahálása. Végül a sok kép közül azok mellett döntöttem, amik kifejezetten raklapon ábrázolták ezeket a tárgyakat és termékeket. Tetszett az, hogy ezek a raklapok keretet adtak a képeknek, és egy olyasfajta talpazatot adtak a rajtuk levő termékeknek, mintha az egész egy nagy szoborcsoporthoz, vagy egy installációhoz lenne. Végül ezért is illettem a sorozatot a Pódium címmel.

A festménysorozat első része, a Pódium I., készült a leghamarabb, nagyjából tavasz közepén. Referenciaképnek egy Heinekenes dobozokat ábrázoló képet választottam a gyűjteményemből: egyrészt tetszett a képnek az erőteljes zöldes-fémes színvilága, másrészt pedig izgalmasnak találtam a rajtuk lévő mintának a különböző torzulásait. Itt még nem használtam olyan konzisztensen a perspektíva torzulását, mint a későbbiekben, ezáltal itt még észrevehetőbbek ezek a kis hibák. Igyekeztem realistán megfesteni a képet, viszont ekkora méretben a sok részletet (főként az Heinekenes dobozokról) kénytelen voltam redukálni: itt egy jó kísérletnek éreztem azt, hogy hogyan tudom egyszerűsíteni a formákat, mik azok a részletek egy képen amik esszenciálisak, és mik azok amiket akár ki is hagyhatok belőle. A színeket a fotótól eltekintve eltúloztam, túl szaturáltam. Az ezt megelőző képeimre jellemző volt egyfajta hideg, zöldes-kékes akvárium színvilág, ezt a fajta színpalettát ebben a képben még sokkal érezhetőbben megtartottam. Ezen a kompozíción még a raklap a rajta lévő termékekkel teljesen kitölti a kép felületét, nem hagytam benne a háttérrel, csak a raklaptól és a dobozokból érzékelhető a térbelisége.

A sorozat második tagjánál néhány dolgot úgymond javítottam, amit az elsőnél még nem tettem meg, valamint próbáltam kicsit más szögből is tekinteni erre a sorozatra. Az itt használt fotón megtetszett a sörös raklaptól eltérően, hogy kevésbé konzisztens az ismétlődés benne, már látszik rajta, hogy nem a frissen kipakolt állapotában vannak rajta a cukros papírzacskók, már vittek el belőle, hiányos. Itt már sokkal jobban odafigyeltem a perspektívára, még festés előtt lemértem például a betűket, a pontos megjelenítés miatt pedig használtam kivetítőt. A kompozícióba itt már be lett vonva a boltnak a háttere is, tetszett a kontraszt a puha, fehér papír és a sötét, hideg, hipermarketes fém polcok között. Másik változás, hogy itt már elhagytam az addig megszokott színpalettámat: még mindig főként hideg, távolságtartóbb színeket használtam, de a zöldes árnyalatok domináló színeit már kihagytam belőle. Azért még itt is túlszaturált, de sokkal sötétebb és mélyebb hideg színekkel, mint az előzőben.

A harmadik festmény az utolsó rész ebből a sorozatból. Ezen igyekeztem a kettő előző festményből levonni a tanulságokat és összevonni őket. Ezen lisztes zacskók vannak, a fotón tetszett a fólia áttetsző anyaga, amit benne hagytam a kompozícióban. A bolt háttérét itt is meghagytam a festményen, bár kevésbé komponáltam bele, mint a második képnél, kicsit absztraktabb, főként csak a tér érzékeltetésért funkcionál. Itt újra megjelenik az általam sokat használt zöldes, hideg színvilág, de úgy érzem kevésbé tudatos, mint az elsőnél, több meleg árnyalatot is hagytam benne.

Már a festménysorozat elkészítését megelőzően is sokat merítettem a Pop-art irányzatából. Andy Warhol nagy inspiráció számomra, ami ebben a sorozatban szerintem jobban érzékelhetőbb, főleg a Campbell's Soup Cans munkájához visszanyúlva. Ugyan festéssel foglalkozom és nem használok sokszorosító technikát, de az általa képviselt repetitív kompozíciós megoldások, a fogyasztói társadalomra irányuló kritika és a popkulturális referenciák mindig is közel álltak hozzám és ahhoz, amit én is el szeretnék érni a festészetben. Másodévem eleje óta kifejezetten izgattak ezek az általános hétköznapi életből merített kompozíciók, az ismétlődések, a brandek és úgy en bloc a fogyasztási kultúra és annak hatása az identitásunkra, a saját magunkról alkotott képre. Már párszor kaptam visszajelzéseket, hogy a képeimben van némi ironia, kicsit mintha kifiguráznám ezt a fajta kapitalista fogyasztói világot, amiben egyébként van némi igazság, de emellett izgalmasnak tartom ezeket a hétköznapi tárgyakat kiemelni a megszokott kontextusukból és áthelyezni egy kicsit más értelmezésbe. Emiatt többször a referencia gyűjtés is van, hogy sokkal véletlenszerűbb és spontán, általában a boltokban, az utcán, vagy a vonaton botlok bele ezekbe a sokszor nem "műnek" szánt kompozíciókba, amik utólag visszanézve fotón, vagy a Pódium esetében a szupermarket közepére beállított megpakolt raklap mégiscsak egy modern installációnak tűnnek. Sokszor szeretek sorozatokban gondolkodni, ha festésről van szó, egyrészt mert számomra sokkal átfogóbb képet ad egy adott témáról, amit körbe szeretnék járni, másrészt pedig rengeteget lehet tanulni az előző képekben ejtett "hibákból", mindig lehet egy kicsit más aspektusra fókuszálni jobban, kipróbálni olyan megoldásokat amiket az előzőben vagy nem mertem, vagy pedig eszembe se jutott egészen addig, amíg el nem kezdtem a következőt.

Ezt a fajta realista fogyasztói témát egyelőre bizonytalan időre lezártam ezzel a sorozattal, de a legfrissebb munkáimban sokat átvettem ezekből a tanulságokból. Továbbra is érdeklődök a fogyasztói kultúra jelenségei iránt, de legújabb munkáimban áttértem a boltok és utca világából a digitális világra és a digitális dimenzióban történő fogyasztásra, és az ebből fakadó

nosztalgiára, valamint kevesebbet támaszkodom a referenciaképekre, mint előtte. Azt érzem, hogy sokat tanultam ez alatt az idő alatt nem csak arról, hogy hogyan legyen pontosabb a kompozíciója egy képnek vagy hogyan használjam a színeket, de sokkal magabiztosabbnak is érzem magamat most már abban, hogy nagyobb méretben fessek. Valamint tanulságos volt megtapasztalni és lassacskán kibontakoztatni, hogy hogyan is vigyek át egy kigondolt koncepciót a festészetbe, és hogyan tudom később egy újabbá formálni át.